

Роман про Трістана та Ізольду (скорочено)

Автор Невідомий

Трістан був сином короля. Мати, народивши його, померла. Вона встигла охрестити сина Трістаном, що означає "сумний".

Мачуха не злюбила хлопчика та хотіла зжити його зі світу. Батько відправив сина служити до галльського короля Фарамона. Трістан став дуже розумним юнаком, хоробрим та вправним воїном, ще й таким красенем, що жодна дівчина не змогла би відмовити йому.

У п'ятнадцять років Трістан поїхав у Корнуельс та найнявся служити до свого дяді — короля Марка. Юнак переміг могутнього ірландського короля Морхульту, який багато років збирав данину з Корнуельса. Забирав навіть по сотні найкращих юнаків та дівчат.

Після перемоги Трістан захворів від поранень. Одна дама порадила йому поїхати за одужанням у чужі краї. Він так і зробив. Попросив у короля Марка човна та й вирушив у море. Вітер та хвилі прибили його човен до берегів Ірландії. Ірландський король та його дружина, сестра Морхульту, вийшли на берег і почули, як Трістан грає на арфі та співає. Він приховав від них своє ім'я, але сказав, що він лицар. Його взялася лікувати прекрасна Ізольда — донька короля. Знайшовши у рані отруту, вона вилікувала лицаря.

У той час Ірландію спустошував страшний дракон. Тому, хто його знищить, король обіцяв півкоролівства та руку прекрасної Ізольди. Трістан переміг дракона не тому, що зазіхав на королівство, а тому, що хотів віддячити за своє спасіння. Лицар вирізав драконів язик та поклав собі у кишеню. Отрута, що була у пащі дракона, проникла у кров. Трістан упав, наче мертвий.

Підступний підданий (сенешаль) короля відрізав дракону голову та відніс її до палацу. Мовляв, це він убив дракона. Але Ізольда не повірила йому, бо сенешаль був слабкодушій.

Брехуна спитали, де язик дракона. Він не міг відповісти. Тоді король з дружиною та донькою відправилися на місце подій та побачили Трістана, який весь почорнів від отрути. Ізольда знову вилікувала його. Випадково король та королева узнали, що це Трістан убив Морхульту. Спершу вони вирішили, що лицаря треба стратити. Але потім відпустили, бо він урятував країну від дракона.

Трістан повернувся до короля Марка та розповів йому про те, як його вилікувала Ізольда Білокура. Король Марк послав Трістана посватати за нього прекрасну Ізольду. Він почав ненавидіти племінника, бо той був кращим за нього воїном та розумнішим чоловіком.

Трістан поїхав виконувати доручення. Так сталося, що він допоміг ірландському королю у війні. Той у подяку віддав йому прекрасну Ізольду для його дяді, короля

Марка.

Королева зварила напій кохання: якщо чоловік та жінка вип'ють з одного келиха, вони будуть кохати одне одного до смерті. Цей напій був призначений для Ізольди та короля Марка. Але покоївка Бранжієна помилилася та подала цей напій замість вина Трістану та Ізольда. І вони покохали одне одного.

Виконуючи обіцянку, Ізольда вийшла заміж за короля Марка. Король дуже кохав дружину, та вона потайки зустрічалася з Трістаном. Їх палкі погляди викликали у короля підозру, та й служники доносили йому про таємні зустрічі. Король починає розставляти пастки, однак доля оберігає коханців. Та ось Трістана нарешті примусили забратися з замку. У мандрах його було поранено, на обличчі з'явився шрам. Трістан так змінився, що наважився прийти до замку, прикинувшись божевільним. Король бере нещасного у покої — блазень розважає його. І знову закохані починають зустрічатися. Нарешті король про все дізнався і Трістану довелося втекти. Він прибув в інше королівство й одружився там з донькою короля — Ізольдою Білорукою, яка дуже покохала його. Вона йому теж подобалася, але Ізольду Білокуру він забути не міг. Коли у бою його було поранено, надіслав він корабель за Ізольдою Білокурою. Наказав, якщо вона приїде, підняти білі вітрила, а якщо ні — чорні.

Ізольда, дружина короля Марка, голубкою полетіла до свого коханого. Але про це дізналася королева Ізольда Білорука та з ревності сказала, що вітрила на кораблі чорні.

Трістан зітхнув глибоко, почувши цю звістку, та помер. Він не міг більше жити без коханої. Побачила його мертве тіло Ізольда Білокура, обійняла його — і теж померла. Життя її втратило сенс.

Поклали два тіла у розкішні домовини з дорогоцінного каміння та відправили до короля Марка. Від покоївки дізнався він про чарівний напій, зрозумів, що це доля привела Ізольду та Трістана до такого смертельного кохання.

Звелів він поховати Трістана по один бік каплички, а Ізольду — по інший. Навесні виріс із могили Трістана кущ червоної шипшини, а з могили Ізольди — кущ шипшини білої. Вони переплелися.

І скільки не наказували зрубати ті кущі, вони виростали знов. Були незнищенні, як кохання Трістана та Ізольди.